

Istina i potvrda

Ovo je istina.

Ne istina u odijelu i kravati, od onih koje dolaze na televiziju uz ozbiljnu glazbu. Moja je istina s izlizanim cipelama, kratkim dahom i pismom stisnutim u ruci. Istina koja je hodala običnim ulicama, u običnim omotnicama, među pečatima, adresama i zatvorenim šalterima.

Pismo je uručeno Papi.

I ovdje nema što dodati, osim dokaza. Potvrda o uručanju stoji ondje, tiha i precizna, kako stoje stvari koje ne moraju vikati. Kaže da je pismo stiglo. Kaže da ga je netko primio. Kaže da od tog trenutka nitko više ne može pretvarati se da nikada nije poslano.

Potvrda nije samo komad papira. Ona je mala presuda protiv ravnodušnosti. Ona je dokument koji razdvaja sumnju od stvarnosti. Prije je postojalo pismo. Poslije postoji pismo koje je stiglo na odredište.

Zato je pokazujem svijetu.

Ne iz taštine. Ne da bih dizao buku. Ne da bih gestu pretvorio u medalju. Pokazujem je jer neke istine, ako ostanu zaključane u ladici, postaju gotovo laži. I ne želim da ovu priču pričaju drugi, iskrivljenu, svedenu na usputnu glasinu ili na čudnovatost koju treba zaboraviti.

Pismo je krenulo od mene, ali više ne pripada samo meni. Prešlo je udaljenost, stiglo je do primatelja i ostavilo trag. Trag konkretan, provjerljiv, nemoguće ga je izbrisati slijeganjem ramenima.

Neka svijet, dakle, zna da sam pisao.

Neka svijet zna da je pismo uručeno.

Neka svijet zna da istina ponekad ne dolazi uz fanfare. Dolazi u omotnici. Tiho kuca. Bilježi je potvrda. A zatim ostaje ondje, pred očima svih, čekajući da netko ima hrabrosti pročitati je.

Ovo je moja obavijest svijetu: pismo Papi je uručeno. I s njim je stigla odgovornost da se ne pravimo da se ništa nije dogodilo.

Potvrda govori malo.

Ali kaže sve.

Ferdinando